

proto vyhověno dle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. na rok 1878 již v sezení neveřejném.

Čís. 520.

Pokud jest třeba znovu vyšetření duševní stav obžalovaného, pokud se týče vyžádati si dobrozdání lékařské fakulty.

(Rozh. ze dne 30. července 1921, Kr I 694/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Lito-
měřicích ze dne 24. května 1921, jímž byl uznán stěžovatel vinným zlo-
činem zabití dle § 140 tr. zák., zrušil výrok porotců a rozsudek, na něm
spočívající a poukázal věc do nejbližšího porotního sezení téhož sboro-
vého soudu k opětovnému projednání a rozsouzení.

Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje pouze důvod zmatečnosti čís. 4 správně
5 § 344 tr. ř. Vytýká, že obžalovaný byl zkrácen v právu obhajoby tím,
že porotní soud zamítl průvodní návrh, podaný obhájcem při hlavním
přelíčení, by byl vyšetřen duševní stav obžalovaného na psychiatrické
kliniky v Praze a vyžádáno o něm dobrozdání lékařské fakulty. Posudek,
podaný soudními lékaři, prý nestačí, poněvadž byl podán na základě
nedostatečného vyšetření obžalovaného (trestný čin byl spáchán dne 28.
března 1921, posudek byl podán u okresního soudu v Děčíně již dne
8. dubna 1921, tedy bez nutného opětovného vyšetření obžalova-
ného), není sepsán vědecky, a přehlíží zejména nepoměr mezi osobností
pachatelovou, který je líčen jako člověk dobromyslný, a reakcí, která se
projevila v jeho činu. Soudní znalci měli prý uvážiti, že se jedná o člověka
slabomyslného, který se nerozhoduje volně, nýbrž jedná pudově, poně-
vadž chorobné poruchy činnosti mozkové nedopouštějí, aby u něho
vznikly nebo volně se vyvinuly protipředstavy jako u lidí normálních.
Zmateční stížnost jest odůvodněna. Stanovisko nalézacího soudu, který
návrh obhájce na dožádání dobrozdání fakulty lékařské o duševním
stavu obžalovaného zamítl, není správným. Dle zásady § 134 tr. ř., již
třeba dbáti dle § 248 tr. ř. i při hlavním přelíčení, jest soud povinen na-
říditi vyšetření duševního stavu obžalovaného, vzejdou-li mu pochyb-
nosti o tom, zda pachatel netrpěl v době spáchání činu trestného tako-
vými poruchami duševními, které byly způsobily činiti jeho přičetnost
pochybnou. V případě, o nějž jde, byl ovšem duševní stav obžalovaného
po návrhu veřejného obžalobce za přípravného vyšetřování prozkoumán
soudními lékaři okresního soudu Děčínského, aniž by byli konstatovali
na obžalovaném známky nějaké duševní poruchy. Další průběh trestního
řízení vynesl však na jevo objektivní momenty, jež jsou s to vzbuditi
pochybnosti o duševním zdraví a tím i o přičetnosti obžalovaného. Ná-
zor soudu nalézacího, že jde o případ jednoduchý, nezavdávající příčiny
k opětovnému nálezu a dobrozdání znalců, ježto obžalovaný činil i na soud
nalézací dojem člověka normálního, třeba duševně těžkopádného, nelze

sdílet. Chování se obžalovaného před i po spáchaném činu, jež i nejbližší příbuzní obžalovaného, jeho matka, bratr i sestra nedovedou blíže objasniti, jest nápadné a těžko pochopitelné tím spíše, když obžalovaný, pohádav se s otcem pro malicherné založení pláště, přichází až teprve druhého dne ráno znova za otcem, dohoduje se s ním opět o zmíněný plášť a když otec uléhá, mrští po něm dvakrát kamenem, takže ho zabije, na to mrtvolu umyje, uvaří si klidně kávu a odchází z domu na ulici, kde svým neklidným, nejistým chováním upozorňuje na sebe svědka, jemuž se beze všeho dozrává, že otce zabil. Již toto právě vyličené chování se obžalovaného je s to vzbuditi pochybnosti o jeho duševním zdraví, nehledíc ani k tomu, že obžalovaného líčí zprávy četnictva jako člověka duševně méně cenného, zpráva průmyslové školy jako málo chápavého, dle zprávy školy špatně prospíval, byl slabého nadání, svárlivým a vzdorovitým. Momenty tyto pochybnosti zmíněné ovšem ještě stupňují. Tyto okolnosti, ze zpráv zmíněných vyplývající, nebyly ovšem soudním lékařům, kteří duševní stav obžalovaného prozkoumali jedenáct dnů po spáchání trestného činu, známy, a nemohly k nim proto tito vzíti náležitěho zřetele. Jejich dobrozdání jest proto také s těmito okolnostmi, dodatečně na jevo vyšlými, v rozporu (§ 126 tr. ř.) a bylo proto povinností soudu nalézacího, by ve smyslu ustanovení § 126 tr. ř. zmíněné soudní lékaře znova pozval k hlavnímu přelíčení a je vyslechl anebo vyžádal si dobrozdání fakulty lékařské. Soudní lékaři, kteří posudek o duševním stavu obžalovaného podali, nebyli vůbec k přelíčení voláni. Návrh obhájcův byl tedy v tomto směru po zákonu odůvodněn, poněvadž však soud nalézací jej zamítl, porušil tím právo obhajoby obžalovaného, takže jest tu důvod zmatečnosti čís. 5 dle § 344 tr. ř.

Čís. 521.

Podlouný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

Pro skutkovou podstatu dle § 4 jest lhůstojno, zda pachatel dopomohl k neoprávněné dopravě předmětů potřeby z důvodu, by si zajistil pro jiné případy konfidentské služby vývozce.

(Rozh. ze dne 30. července 1921, Kr II 293/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 22. února 1921, jímž byl obžalovaný Vilém V. dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin dle § 4 odstavec první zák. ze dne 18. března 1920 čís. 188 sb. z. a n., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní jest odůvodněnou zmáteční stížnost, označující dle § 281 čís. 9 a) tr. ř. právní posouzení činnosti Viléma V.—a vzhledem ku podlounému vývozu masa Janem M.—em právně pochybe-